

Hedwig Andrae
Copilul Regelui

Agape

Gesellschaft (Germania)
1999 Editura Agape, Făgăraș
Traducător: Olimpiu S. Cosma

ISBN 973 – 9228 – 73 – 9

La ușa care dădea spre grădina casei domnului doctor a apărut silueta cam dolofană a unui băiat de vreo unsprezece ani. El s-a oprit pe treapta de sus a scării înguste și a privit calm cerul roșiatic din amurg.

Ca și cum apariția lui ar fi declanșat un semn stabilit dinainte, din veranda înconjurată de viță de vie a vilei de vizavi s-a desprins o fetiță îmbrăcată într-o rochiță de vară de culoare deschisă și a luat-o la fugă pe aleea lată și bine îngrijită cu pietriș care ducea la gardul scund ce despărțea grădina profesorului de cea a doctorului.

„Paul, Paul!” a strigat fetița de departe.

Băiatul nu s-a mișcat din locul unde era, ci doar și-a îndreptat calm fața îmbujorată spre fetița agitată.

„Hai odată și povestește! Ce s-a întâmplat la voi?” a strigat ea, făcându-i semn cu ambele mâini.

Fetița era pe atât de subțire și vioaie, pe cât era el de rotund și de liniștit. Se vedea de la o poștă că nu puteau fi frați, deși amândoi erau blonzi și cu ochi albaștri.

„Hai odată, Paul”, a insistat ea din nou.

El s-a lăsat în sfârșit înduplecat să vină lent spre ea.

„De ce ești așa de agitată?” s-a interesat el.

„Pentru că nu vine nimeni de la voi ca să-mi spună ce s-a întâmplat; toți fugeați care încotro. Am văzut-o pe Liesel trecând pe lângă fereastra coridorului cu lenjerie nouă în brațe; unul fugea într-o parte, altul într-alta, iar Arnold a făcut o tumbă – ia zi odată!”

„Avem o fetiță”, a zis Paul calm.

„Ce, Paul, nu se poate! Voi, o fetiță? Voi aveți numai băieți!”

„Da, dar de data aceasta este precis o fată”, a insistat Paul.

„O, o!” a strigat ea. „Și cum arată?”

„Ești prea curioasă, Leni! Cum să arate? Normal, ca toate fetițele! Exact cum arăți tu”.

„Așa ca mine? Dar e chiar atât de mare? Voi băieții erați mici de tot când ați venit pe lume, nu-i așa? Hans, Franz și Walter erau în orice caz la fel de mici ca păpușa mea, asta știu sigur”.

„Da, bineînțeles”, a recunoscut el, „dar fetele sunt totdeauna mai mari. Ea este la fel de mare ca Arnold, poți să mă crezi. Bernhard a măsurat-o cu linia”.

„Este cumva un copil minune?” a întrebat Leni.

„Copil minune? Nu, nu cred. De fapt, Bernhard spune că

arată și este altfel ca ceilalți oameni, dar eu nu pot să cred așa ceva”.

Leni nu-și putea reveni din uimire. „Ce-au spus ceilalți când a venit fetița?” a întrebat ea.

„Măi, dar câte mai trebuie să știi tu”, a oftat Paul. „De fapt, n-au spus ceva deosebit. Mama a zis: „Bună ziua, Hildi” și apoi s-a dus repede să-l ia jos pe Walter, care voia să se cațere pe fereastră. Bernhard i-a scos jacheta...”

„Sigur că da, cavalier ca totdeauna”, a replicat Leni, „și Klemens?”

„Klemens? Ei bine, nu și-a prea arătat capul de după Homer-ul lui”.

„Dar Arnold?”

„El a luat-o de mâini și a dansat cu ea în jurul mesei”.

„I-a plăcut lucrul acesta lui Hildi a voastră?”

„Nu știu, părea cam mirată, dar după aceea a râs și s-a înroșit toată”.

„Dar ce-au zis Hans și Franz?”

— Zi odată, Paul!”

„Ah, Doamne, nu știu! Franz a îmbrățișat-o și a pupat-o, iar Hans a zis: Ah, nu-i așa că o să mă ajuți la învățat?”

„Domnul doctor nu era acolo?”

„Tăticu’? Ba da, bineînțeles. El a adus-o pe Hildi de la gară. A ajutat-o să iasă din mașină, a sărutat-o și i-a zis: „Dumnezeu să-ți binecuvânteze venirea în această casă, draguța mea; cred că i-au plăcut tare mult aceste cuvinte, căci se uita așa de ciudat la tăticu’, de parcă ar fi vrut să spună, mulțumesc”, și apoi i-a strâns mâna”.

Leni a tăcut o vreme și s-a uitat gânditoare la soarele care apunea.

„Tare aș vrea s-o văd pe Hildi”, a zis ea apoi.

„Ei, atunci treci peste gard și vino cu mine”, a spus Paul.

„Nu am voie, știi că tăticu’ mi-a dat ordin să fiu acasă când este ora mesei. Din clipă în clipă poate să sune clopoțelul. Ah, și mâine dimineață plecăm pentru două zile la țară ca să le vizităm pe cele două mătuși bătrâne ale lui tăticu’; atâta timp n-o pot vedea pe Hildi a voastră! Este groaznic! auzi, sună deja gongul la voi!”

„Bineînțeles, e Arnold! Face o gălăgie! Precis că vrea să-i arate noii fetițe ce sunete frumoase poate el să scoată.

— Noapte bună, Leni!”

Și zicând aceste cuvinte, s-a îndreptat încet spre casă.

„Noapte bună!” a strigat fetița, uitându-se cu ardoare după el.

Dar în clipa aceea a răsunat dinspre vila profesorului clopoțelul ce chema la masă, și Leni s-a întors cât ai clipi și a luat-o la fugă spre casă. În dimineața aceea de după întoarcerea din mica excursie făcută la țară, lui Leni i s-a părut aproape nesfârșit timpul petrecut la masă de domnul profesor. De abia fusese în stare să-și bea cana cu lapte, atât de tare era atrasă de casa doctorului; dar profesorul nu observa nimic din neastâmpărul ei; el ședea, cufundat în citirea ziarului, în fața ceștii de cafea, și nu vedea niciuna din privirile încărcate de dor pe care fetița lui le arunca alternativ spre el, spre ușă și spre ceașca de cafea. Ea nu avea voie să plece din sufragerie până ce nu era băută ultima înghițitură de cafea din ceașca tatălui. Aceasta era o regulă strictă a casei.

Pur și simplu o treceau fiori prin toate mădulele! De-ar fi putut să se ducă mai repede la vila din față!

Dis-de-dimineață, Leni stătuse deja lângă gardul grădinii și văzuse cum Liesel, servitoarea doctorului, arunca grăunțe puilor de găină.

„Bună dimineața, Liesel!” strigase ea.

Și atunci Liesel venise mai aproape de ea și-i povestise

despre Hildi. Ea era orfană, nu avea nici tată, nici mamă, și atunci doctorul cu inimă bună o luase în casa lui. Tatăl lui Hildi fusese cel mai bun prieten al lui, tot medic și el, dar murise de mult, și acum a murit și mama ei. Hildi era de acum singură-singurică pe lume.

Liesel își ștersese ochii, și Leni se gândise: „Nici eu n-am avut mamă, căci de când mă știu m-am dus cu tăticu’ în fiecare duminică la mormântul ei”.

În clipa aceea s-a auzit foșnetul ziarului. Fusese băută ultima înghițitură de cafea, iar ziarul fusese împăturit.

„Pot să plec, tăticule?” a întrebat Leni, lunecând deja pe jumătate de pe scaun.

Privirea gravă și melancolică a profesorului s-a îndreptat o clipă spre fețișoara ei mică și agitată. Apoi a dat din cap aprobator, s-a ridicat de pe scaun oftând încetișor și s-a îndreptat spre un tablou care stătea pe un șevalet înalt, reprezentând în mărime naturală o femeie tânără și foarte frumoasă.

El a rămas acolo înaintea lui cu o expresie de dor aprins pe față.

Leni însă a luat-o la fugă ca o păsărică scăpată din colivie.

„Ai reușit să vii?” a zis Paul, care o aștepta la gardul grădinii.

Lângă el se afla un băiat ceva mai mare, în mod vădit fratele lui, dar care se deosebea limpede de el, atât în interior, cât și în exterior.

El radia de viață și putere. Silueta lui era zveltă și mlădioasă ca o salcie, ochii căprui închis scânteiau, părul blond deschis, tăiat scurt ca cel al lui Paul, se încrețea în mii și mii de bucle și cârlionți.

Puternicele lui degete bronzate erau ocupate cu modelarea dintr-o bucată de lut a unui urs sau a vreunui alt animal nostim, dar îndată ce-a zărit-o pe Leni a aruncat jucăria în iarbă și i-a dat

mâna ca s-o ajute să treacă peste gard.

„Hai cu mine!” a zis el. „Hai repede la Hildi!”

„O, îți mulțumesc, Arnold! Nu-i așa, Arnold, că ții la Hildi?” a întrebat ea, în timp ce trecea gardul.

„Și încă cum!” a strigat el încântat. „Hai repede, Leni, o să ne uităm pe fereastră cum spală vasele și cum îl supraveghează în timpul acesta pe Walter. Hildi face toată treaba în locul mămicăi, și pot să-ți spun că o face clasa-ntâi!”

Pentru Leni era ceva nou și ciudat să-l vadă atât de entuziasmat pe sălbaticul ei prieten, și de aceea nerăbdarea ei creștea din minut în minut.

Acum, după ce-au ajuns amândoi pe verandă, s-au furișat pe vârful picioarelor până la fereastra deschisă.

Dar ei s-au oprit deodată ca la comandă, trăgând cu urechea. Tocmai în clipa aceea, o voce cristalină și dulce de fată a început să cânte un cântec cu o melodie veselă, aproape triumfătoare. Cei care trăgeau cu urechea auzeau și cuvintele rostite clar și deslușit: *„Tatăl meu e bogat în averi și bani, ale Lui sunt toate bogățiile și comorile lumii, ale Lui sunt rubinele cu argint și aur. Lui I se aduce onoarea Celui Preaînalt. Sunt un copil al Regelui, sunt un copil al Regelui, în Iisus¹, Salvatorul, un copil al Regelui”*.

„Tatăl ei este rege?” a zis Leni în șoaptă, uitând pentru o clipă ceea ce-i povestise Liesel.

Arnold a izbucnit într-un râs răsunător, s-a sculat brusc și a năvălit în cameră, trăgând-o pe Leni după el. A fost cât pe ce să se împiedice de Walter, frățiorul său de trei ani, care ședea pe

¹ *Iesus* e transliterarea corectă în greacă și în limba română etc. a ebraicului *Ieșua*. Formele Iisus și Iisus sunt doar tradiționale –

jos și făcea din cuburi de lemn un oraș măreț.

Dinspre masa rotundă s-a îndreptat spre ei o fată cam de treisprezece ani, cu buretele de vase în mâna dreaptă și cu cârpa de bucătărie atârnată pe brațul stâng. Râsul acela sonor și intrarea furtunoasă îi distrăseseră pentru o clipă atenția de la spălatul vaselor. Precis că era Hildi! Leni o privea cu priviri nerăbdătoare.

Ea era de înălțime mijlocie și zveltă. Părul, de culoarea castanei coapte, îl purta împletit în două cozi groase; fața, care i se părea lui Leni a fi jumătate rotundă, jumătate lunguiață, nici ea nu știa cum, arăta cam ca fețele altor copii, doar că sărea în ochi prin culorile frumoase: „Seamănă cu o floare de măr”, se gândea Leni, și în plus pielea era la fel de catifelată ca o piersică; gura îi era roșie precum cea a lui Arnold, iar ochii erau căprui și la fel de calzi și de plăcuți ca cei ai căprioarei pe care o văzuse Leni la marginea pădurii în timpul ultimei plimbări. Oare ce era deosebit la fata aceasta?

Că era ceva deosebit la ea, Leni își dădea seama foarte limpede, dar ochii ei de copil nu puteau să descopere ce anume. „Un copil al Regelui” – era gândul care o mișca pe Leni.

De altfel, nu prea avea timp de privit și meditat, căci Hildi a venit spre Leni cu mâna întinsă, a dat mâna cu ea și a zis cu o voce plăcută: „Precis că tu ești Leni, despre care Arnold mi-a povestit atâta.

Ai venit cumva s-o ajuți pe tanti la treabă? Are îngrozitor de multe de făcut”. Leni s-a înroșit toată de jenă. Încă niciodată nu-i trecuse prin cap că ar putea s-o ajute vreodată pe soția doctorului. Arnold a pus repede capăt pauzei care se ivise și a zis cu sinceritate: „Leni n-o ajută niciodată pe mama, ci a venit doar pentru că voia tare mult să te vadă”.

„Pe mine?” a zis Hildi mirată. „Ce drăguț din partea ta! Mă ajuți un pic la spălatul vaselor?” a adăugat ea prietenos.

„Trebuie să le termin mai întâi. Ce preferi, să speli sau să ștergi?”

Leni ura ambele operații. Dar pentru nimic în lume n-ar fi vrut să spună lucrul acesta. Ca urmare, ea a luat în tăcere cârpa de vase și a început să șteargă farfuriile și ceștile spălate.

„Ce tăcută ești, Leni”, a observat Arnold, care luase între timp loc la masă și se uita uimit la fete.

Leni s-a trezit ca dintr-un vis. „De ce cânti, tatăl meu e bogat?” a întrebat-o ea deodată. „Eu credeam că tatăl tău nu mai trăiește”.

Hildi s-a uitat prietenos la ea. „Eu mă refeream la Tatăl nostru din cer”, a zis ea. „Dumnezeu e precis bogat, nu-i așa?”

— Walter, te rog, lasă în pace coșul cu chei! Hai, nu mai vrei să construiești puțin?

Suntem acuși gata”.

Hildi l-a pus din nou pe micuț lângă cuburile lui și a așezat apoi ceștile în dulap.

A intrat chiar atunci mama, o femeie de înălțime mijlocie cu o față plină de griji, pe care se putea citi limpede: „Sunt în veșnică goană”. Ducea un vas mare de lut, iar Liesel căra un coș uriaș plin cu mazăre.

„Este voie să scoatem și noi mazărea din păstăi?” a întrebat Hildi plină de zel, în timp ce așeza în dulap ultima farfurie. „Îmi place așa de mult să fac asta, iar Leni tocmai este și ea aici. Am putea să ne ducem în grădină și s-o scoatem acolo? Sunt sigură că Arnold va căra coșul până acolo”.

„Ei, copii, prea multe pretenții aveți”, s-a opus mama. „Din partea mea puteți să dați ajutor, dar rămâneți barem aici în cameră, afară n-o să faceți treabă”.

„Atunci nici nu se pune problema să ajut”, tocmai voia Leni să spună, dar apoi a văzut că Hildi, aruncând încă o privire încărcată de regret spre grădina scăldată în razele soarelui, a

adus veselă scaune și s-a apucat cu râvnă să scoată mazărea din păstăi.

Atunci Leni s-a apucat și ea de lucru, și a descoperit curând că timpul trecea foarte plăcut cu flecăreala veselă a lui Hildi și cu chiuitul lui Walter când vedea biluțele verzi sărind comic. Chiar și fruntea plină de griji a soției doctorului s-a netezit pentru o clipă.

Arnold se făcuse nevăzut din cameră și alerga cu frații lui prin grădină. El și fratele său mai mare Bernhard, care mergea la gimnaziu, erau cei mai buni gimnaști din toată școala, și unul dintre ei era mereu văzut în timpul vacanței balansându-se la bara fixă. Acum, Bernhard atârna de bară și executa complet „marea rotire”, cum îi explica plin de admirație Hans lui Franz, fratele său mai mic cu un an. El însuși era un băiețel atât de plăpând și de lipsit de forță, încât nu înțelegea deloc cum putea cineva să facă asemenea acrobații.

„Uite-o pe Hildi că vine cu coșul în care este mâncarea!” a zis Paul, care stătea comod pe iarbă în bătaia razelor de soare, deoarece Arnold îi spusese că lucrul acesta face bine pistruiilor lui.

„Dar ce cărați acolo? O grămadă de castronașe și cănite?” a adăugat Arnold, privindu-le uimit pe cele două fete încărcate.

„Da, bucurați-vă”, a zis Hildi, „toți împreună trebuie să culegem coacăze, nu-i așa că-i amuzant? Tanti vrea să facă astăzi dulceață”.

„Dacă nu-mi dă din dulceața făcută, atunci eu unul nu culeg”, a zis

Paul, întorcându-se pe cealaltă parte.

„Desigur că ne ajuți și tu, Paul”, a spus Hildi. „Haideți toți, fiecare primește un sandviș și un castron!”

„Atunci trebuie să vină și Klemens, șoarecele de bibliotecă”, a zis Paul supărat. „El e prea mare”, și-a dat Hildi

cu părerea, „crezi că trebuie să ne ajute și el?”

„O, da, vă va ajuta și el”, a răsunat o voce dinspre șopron, și Klemens, deșiratul „șoarece de bibliotecă”, a apărut încărcat cu patru cărți.

În scurtă vreme toți culegeau cu râvnă coacăze, și chiar și Bernhard, căruia îi cam plăcea să se joace de-a adulții, li s-a alăturat cu plăcere vădită. Încă nu se mai întâmplase niciodată să culeagă cu toții laolaltă coacăze.

„Termină de cântat cântecul acela cu copilul Regelui, Hildi”, a rugat-o Arnold, „se auzea așa de frumos azi dimineată!”

„Este într-adevăr un cântec frumos”, a răspuns Hildi, „și dacă vreți, vi-l voi cânta cu plăcere încă o dată. Dar trebuie să-l învățați și voi ca să-l cântăm împreună”. „Așa, deci începe”, a îmboldit-o Bernhard.

Hildi a cântat cu voce melodioasă ultimele două strofe ale cântecului care fusese întrerupt dimineată:

„Cu iubire, Tatăl meu L-a dăruit din cer spre salvarea întregii lumi pe singurul Său Fiu, care-a murit și s-a nălțat victorios din mormânt în sus, pregătindu-mi în cer o patrie, unde-n curând voi fi și eu.

Sunt un copil al Regelui, sunt un copil fericit, în Iisus, Salvatorul, sunt un copil al Regelui.

Și chiar dacă se strică învelișul acesta pământesc, Tatăl meu e bogat, de aceea nu mă-ngrijorez. Pe mine mă așteaptă un cămin, unde sunt cei sfinți. Lăudat să fie Dumnezeu, căci sunt copilul Său regesc. Sunt un copil al Regelui, sunt un copil fericit, în Iisus, Salvatorul, sunt un copil al Regelui”. După ce a terminat, Franz, care culegea coacăze chiar lângă ea, a întrebat: „La ce Rege te referi de fapt?”

„La Regele Iisus”, a spus ea prietenos.

„Dar de ce ești atunci un copil al Regelui?” a întrebat

copilul.

„Pentru că sunt a lui Iisus”, a zis Hildi, și fața ei radia de fericire.

„Asta-i absurd”, a zis Bernhard dinapoia cărții lui. „Tu nu ești a Lui mai mult ca noi toți! Noi toți suntem creștini și suntem la fel de bine ai Lui ca și tine”.

Obrajii lui Hildi s-au înroșit ca focul; apoi ea a zis timid: „N-am vrut deloc să zic că Iisus este numai Regele meu; mă bucur așa de mult că El este și al tău, Bernhard”.

Hildi a rostit cam șovăielnic aceste cuvinte, căci încă nu auzise niciodată un copil al acestui Rege vorbind pe un asemenea ton. Bernhard a simțit ușoara șovăială care răzbătea din vorbele ei, și inima i s-a umplut de mânie și indignare: Ce-i trecea prin minte fetișcanei ăleia? Cum își permitea ea să-și dea cu părerea în privința lui, marele și deșteptul Bernhard?

Pentru el nu mai avea niciun farmec culesul acela de coacăze; a aruncat supărat cât colo vasul în care culegea și a plecat cu capul sus. Dar nu voia pentru nimic în lume să admită că era supărat pe sine și că îl muștra conștiința din cauza trufiei și irascibilității lui.

De atunci încolo a simțit totdeauna urcând în el o ură și mânie ascunsă de fiecare dată când o întâlnea pe Hildi. Dacă ea zicea ceva, el o contrazicea; dacă ea era laudată, el o muștra; dacă ceilalți frați îi făceau mici atenții, el doar râdea batjocoritor. Dar în tot acest timp simțea un ghimpe în conștiință, care îl provoca și mai mult. Hildi a rămas mereu liniștită și prietenoasă față de el, făcându-i pe voie cât putea de mult – și lucrul acesta i se părea lui Bernhard insuportabil.

Între timp, ea câștigase inimile tuturor celorlalți din casă. Începând cu domnul doctor și sfârșind cu lustragiul firav și trist, curând toți o iubeau pe fetița cu privirea senină și luminoasă și cu zâmbetul cald, care părea să nu cunoască fericire mai mare

decât aceea de a-i face pe alții veseli și fericiți.

Acum s-a întâmplat cu adevărat ca mama aflată în veșnică goană să poată fi văzută odihnindu-se o clipă; da, Arnold spunea chiar că o văzuse de două ori râzând din nou de-adevăratelea; până atunci nu avusese timp de așa ceva mama supraocupată. Nici Walter nu părea să mai facă atâtea prostii ca înainte, și poate că motivul stătea în nenumăratele bărcuțe de hârtie pe care i le confecciona Hildi din ziare vechi cu o repeziciune uimitoare. Iar cvartetul Arnold, Paul, Hans și Franz nu făcea nici pe jumătate atâtea năzbâtii și pozne ca mai înainte. „Lui Hildi nu-i place asta”, așa își atrăgeau totdeauna reciproc atenția, și aceste cuvinte rareori rămâneau fără efect.

De data aceasta, vacanța de vară a trecut mult mai suportabil decât se temuse biata mamă chinuită în vacanțele precedente.

Cu toate acestea, ea a răsuflat ușurată când în ziua de 15 august, la ora 7 și jumătate dimineața, ceata de băieți cu părul blond, cu excepția lui Walter, era pregătită de mersul la școală, ca să înceapă din nou obișnuitul an școlar.

„Să fiți cuminți și silitori”, a strigat mama în urma lor. Apoi s-a așezat din nou lângă coșul mare cu lucruri de cârpit.

Și Leni trebuia să meargă la școală, precum și Hildi, numai că ea, spre marele necaz al lui Leni, intrase în clasa a cincea, în timp ce ea era doar în clasa a treia.

„Tu ești cu doi ani mai mică ca mine”, a consolatat-o Hildi, „și atunci este normal să fii într-o clasă mai mare. Dar în pauze putem să fim tot împreună”.

Leni o urma ca o umbră de îndată ce suna pauza și puteau fi împreună. O iubea pe Hildi cu toată ardoarea inimii ei înfocate de copil. Dorința sinceră a lui Leni era să semene cu ea. „Cum ar face Hildi?” era mereu întrebarea hotărâtoare în toate cazurile îndoielnice. „Aș vrea să fiu și eu copil al Regelui”,

aceasta era tot mereu ținta gândurilor ei.

„Ar fi mult mai bine dacă ai spune că vrei să te asemeni mai mult cu Regele”, a zis Heidi cu seriozitate. „Copiii Regelui fac multe lucruri cum nu trebuie, dar Regele niciodată”.

„Dar pe tine te cunosc”, a obiectat Leni, „și pe Rege nu-L cunosc”.

„O, cum așa, Leni”, a strigat Hildi speriată, „nu-L cunoști pe Iisus? Mama ta nu ți-a povestit niciodată despre El?”

„Eu n-am avut niciodată mamă”, a fost răspunsul trist al lui Leni.

„Biata Leni”, a zis Hildi plină de compătimire și a îmbrățișat-o pe colega ei mai mică. „O, draga mea mămică! Îți voi povesti multe despre ea, și poate te vei simți de parcă ar fi fost și mama ta. Dar”, a adăugat ea după o vreme, ca și când i-ar fi venit în minte un gând îmbucurător, „tu ai încă un tată! Precis că-ți spune tatăl tău despre Iisus!”

Leni a clătinat din cap. „Cred că tăticu’ nici nu-L cunoaște”, a zis ea.

„O, ba da, precis”, a spus Hildi convinsă, „tații și mamele îl cunosc totdeauna pe Domnul Iisus. Poate că tu încă nu l-ai întrebat niciodată?”

„Nu, nu l-am întrebat. Vezi tu”, i-a explicat Leni, „nu am niciodată curajul să-l întreb ceva; este așa de tăcut, știi, și nu-mi spune niciodată nimic, ci doar se uită așa la mine... de parcă... de parcă ar fi total nefericit. Nu, nu pot să-l întreb nimic...”, a asigurat-o Leni.

Hildi a căzut pe gânduri. După un timp, ea a spus cu o veselie nouă, plină de speranță: „Atunci trebuie să citești în Biblie; de acolo îl vei cunoaște bine pe Iisus”.

„Eu nu am Biblie, în afară de marea Biblie școlară care rămâne tot timpul în clasă”.

„Atunci trebuie să citești în a mea”, a spus Hildi, „mi-a

dăruit-o mămica”.

„Da, dar tu n-ai timp deloc toată ziua! Aproape totdeauna ai școală, iar în rest dai prea mult ajutor în gospodărie. Arnold spune că totdeauna ai o ocupație”.

„O, pentru citit în Biblie îmi fac totdeauna timp. Dimineăta mă scol la ora 6 și de abia la ora 7 mă prezint jos în bucătărie, și asta înseamnă că am în fiecare dimineăță o jumătate de oră minunată”.

„Oh, aș putea să vin atunci și să citesc împreună cu tine?” a întrebat Leni. „La șapte și jumătate pot să mă întorc acasă la micul dejun al lui tăticu”.

Cele două fete erau foarte fericite că găsiseră această soluție. În fiecare dimineăță la ora 6 jumătate fix stăteau amândouă aplecate deasupra Bibliei, și după ce se rugaseră mai întâi împreună, citeau pline de zel în ea.

„Ce păcat că nu este nimeni aici care să ne explice locurile mai dificile”, zicea deseori Hildi. „Pe tăticu’ și pe mămica îi puteam întreba orice. O, Leni, era așa de frumos când citeam toți trei dimineăța!”

„S-o rugăm pe Adela să citească împreună cu noi?” a propus într-o zi Hildi. „Adela este mare, și precis că ne poate explica totul”.

„Crezi?” a întrebat Leni cu îndoială.

Adela era o fată tânără care suferea de o afecțiune a măduvei spinării, de pe urma căreia paralizase, și care găsise de câțva timp adăpost în casa unchiului ei, doctorul. Ea era zi de zi ținută la pat sau pe canapea. Rareori se lăsa dusă jos în sufragerie, căci după primul sfert de oră era deja obosită din cauza cetei neastâmpărate de băieți. Ca urmare, de cele mai multe ori stătea singură în camera ei, care se afla chiar lângă cea a lui Hildi; mama se îngrijea de ea cât putea, și de îndată ce termina școala se îngrijea Hildi de ea.

„Nu crezi că Adela este totdeauna prost dispusă?” o întreba adesea Arnold. „Încă n-am văzut-o niciodată mulțumită”.

„O, Arnold, ia gândește-te cât de trist trebuie să fie să stai neîncetat întins pe pat și să trebuiască să te lași servit”.

„Dar asta-i ceva minunat”, a făcut Paul, care auzise discuția.

„Da, poate pentru tine, trântorule”, a râs Arnold, dându-i un ghiont frățesc.

„Și ea are aproape totdeauna dureri”, a adăugat Hildi compătimitoare. „Nu, după părerea mea este îngrozitor de greu pentru ea să fie mulțumită și bine dispusă”.

Hildi s-a dus la Adela și a întrebat-o dacă poate veni cu Leni la ea în fiecare dimineață ca să citească din Biblie. Hildi știa că biata bolnavă zăcea trează în pat încă de pe la ora patru sau cinci dimineață.

Adela era uimită. „Sunt de acord”, a zis ea, „cu condiția să nu răsturnați scaunele și să nu vorbiți așa de tare”.

Mai târziu se gândea uneori că nu făcuse bine că le dăduse voie fetițelor să vină la ea, căci citirea Bibliei o făcea ciudat de neliniștită, și aproape încă și mai mult întrebările nerăbdătoare ale fetițelor, la care nu putea niciodată să răspundă în mod satisfăcător, precum și cuvintele simple, copilărești pe care le foloseau amândouă când vorbeau lângă patul Adelei cu Regele lor Iisus. Hildi obișnuia să-l spună cele mai curioase probleme, lucruri mici și neînsemnate, chestiuni de școală și altele asemănătoare.

Adelei i se părea foarte ciudată rugăciunea pe care o auzea tot mereu: „Doamne Iisuse, Te rog, ajută-mă să fiu toată ziua răbdătoare și prietenoasă cu Bernhard”. De asemenea, „ca tanti să nu mai fie așa de ocupată”, și „ca Adela să nu mai fie nevoită să rabde atâtea dureri” erau rugăminți rostite des.

Adela nu înțelegea ce rost au acestea toate. Credea cumva

Hildi că Iisus este într-adevăr acolo în cameră și aude ce zice ea? Tonul vocii ei părea totdeauna să arate că era sigură de împlinirea cererilor ei, ba uneori părea că-l aude deja promisiunea, căci ea adăuga din când în când la cererile ei un fericit: „Îți mulțumesc că vrei să faci lucrul acesta”.

Într-o zi, Adela i-a făcut semn lui Klemens, care lucra câteodată în camera ei, și pe care îl considera cel mai suportabil dintre toți băieții, să vină la ea.

„Te rog, Klemens, cumpără-mi o Biblie când mergi în oraș”, a zis ea. „Uite banii, nu contează prețul. Este atâta singurătate și plictiseală aici”, a adăugat ea în chip de scuză.

El a privit-o cu seriozitate. „Și eu citesc din Biblie”, a zis el, „dar nu din plictiseală”.

Încă în aceeași zi, el i-a cumpărat Adelei o Biblie. A luat-o cu el pe Hildi, și au căutat o Biblie mică și frumoasă.

În timp ce se întorceau acasă, Hildi l-a auzit fredonând cântecul despre „copilul Regelui”.

Ea s-a îmbujorat de bucurie și s-a uitat surprinsă la el.

El a răspuns prietenos privirii ei. „Și eu sunt acum al Regelui Iisus”, a spus el din toată inima.

Hildi era foarte surprinsă și emoționată când a auzit mărturisirea lui Klemens. Îi venea să plângă de bucurie. Era bine că tocmai ajunseseră acasă și că nu era nimeni în camera în care au intrat.

Când Klemens a observat emoția lui Hildi, neștiind cum s-o interpreteze, și a întrebat: „Te bucuri chiar așa de mult, Hildi, sau ți s-a făcut așa mare dor de părinții tăi? Dintr-odată arăți așa de schimbată!”

Hildi se uita fericită la el și i-a spus cât de bucuroasă este că a găsit acum un frate drag cu care o unea acum Salvatorul.

„Vezi tu, îl iubesc de multă vreme pe Domnul Iisus”, a zis el, „dar încă n-am înțeles niciodată limpede ce înseamnă să fii

un copil al lui Dumnezeu, ce privilegiu minunat cuprinde în sine lucrul acesta, și” – a adăugat el gânditor – „precum și ce îndatoriri serioase. Tot ce-am avut până acum am ținut totdeauna pentru mine; nu mi-a trecut prin minte că însărcinarea mea ar putea fi de acum și aceea de a împărtăși cu alții fericirea mea. De la tine, Hildi, am învățat lucrul acesta, în tine am văzut că trebuie să și arăți că ești un copil al Regelui, și eu cred că Dumnezeu ne și cere să facem așa”.

El a tăcut o vreme, apoi a continuat: Nu știi dacă cunoști strofa aceea frumoasă din Să luminezi pentru Iisus?”

„Spune-mi-o”, l-a rugat ea.

„Am găsit-o aseară, și m-am tot gândit la ea. Spune cam așa: *„Zi, luminezi tu pentru Iisus, astfel ca lumina Sa sfântă să lumineze bezna altora, să strălucească-n noaptea lor?”*

„Uneori, această luminare nu este deloc ușoară”, a spus Hildi încet.

El i-a mângâiat prietenos obrazii încinși.

„Oare n-ar trebui ca Regele nostru să se îngrijească pentru noi și de lucrul acesta?” a întrebat el. „A făcut atâtea pentru noi, încât cred că am putea să ne încredem în El că va face chiar și ca noi să luminăm pentru El”.

Au tăcut amândoi din nou pentru o vreme, apoi Hildi l-a rugat: „Nu vrei să te rogi cu mine, Klemens?”

El a șovăit. Încă nu se rugase niciodată în prezența altui om. Dar ochii mari și căprui ai fetei se uitau atât de rugător la el, încât și-a acoperit o clipă fața cu mâinile, apoi s-a hotărât dintr-odată. Cu rugăminte rostită încet și arzător: „Doamne, învață-mă să mă rog!”, el a îngenuncheat lângă Hildi ce covor, și din inima caldă i-au ieșit cuvintele: „Doamne, amândoi îți mulțumim că ne-ai salvat și ne-ai făcut proprietatea Ta; vrem să fim ai Tăi pe deplin și am dori să te servim, dar știm încă așa puțin cum să facem lucrul acesta. Ajută-ne, Doamne Iisuse,

creează Tu în noi ceea nu putem face noi înșine și luminează Tu prin noi cu lumina Ta strălucitoare. Amen”.

„Amen”, a repetat Hildi.

Apoi ea s-a ridicat, și-a netezit cu ambele mâini părul creț de pe frunte și a zis: „Acum mă simt bine, Klemens, mă simt de parcă ar fi fost aici tăticu’ și mămica”.

El i-a zâmbit prietenos. „În orice caz, Iisus a fost aici, și mai este încă, și aceasta explică orice sentiment de mulțumire și satisfacție!”

Dar în sinea lui el se gândea: Ce ciudat este totuși că niște copii ai aceluiași Rege pot să meargă atâta timp unul lângă altul fără să știe de fapt că au același Domn – și sub impresia acestui gând s-a îndreptat repede spre camera tatălui său și, după un ciocănit rapid, a intrat.

O jumătate de oră mai târziu, doctorul stătea profund mișcat la fereastră și se uita în grădină. Toți băieții lui se jucau acolo, toți, în afară de unul singur, cel care tocmai îi făcuse o bucurie atât de mare. Klemens se dusesse cu tema lui de greacă în camera Adelei ca să-i **țină** puțină companie fetei singuratice.

Doctorul se uita gânditor la ceata copiilor lui. Oare câți dintre ei erau copii ai Regelui ceresc? Nu era ciudat, nenatural, ca el, tatăl, să nu știe lucrul acesta?

El nu-i întrebase despre lucrul acesta pe niciunul dintre ei. Dar oare vorbise el de fapt vreodată cu ei despre Iisus, Salvatorul? Ținuse regulat meditații de dimineață și de seară cu ei, dar prin citirea cu voce tare a unui pasaj dintr-o carte cu meditații zilnice și prin rugăciunea „Tatăl nostru” nici ei nu putuseră arunca o privire în inima lui, nici el în a lor. Oare nu lipsea ceva aici? Precis că lipsea dragostea, dragoste față de copii sau dragoste față de Domnul!

În această clipă, el a simțit în inimă o dragoste fierbinte pentru El și pentru ei. Ar fi dat mult – ar fi dat totul de-ar fi avut

siguranța că toți băieții lui erau copiii lui Dumnezeu!

Ochii i s-au oprit cu deosebită îngrijorare asupra staturii frumoase și puternice a întâiului său născut. Cât n-ar fi dat ca și el, asemenea lui Klemens, să vină în cameră și să-i spună: „Tată, îi aparțin Domnului Iisus”.

Deodată, el a auzit voci sub fereastră și s-a aplecat în afară. Acolo era soția sa lângă un butuc de trandafir, pe care-l curăța grijuliu de omizi mici, și lângă ea stăteau Leni și Hildi, căutând s-o convingă.

„Nu-mi mai dați și voi bătaie de cap, ca și cum n-ar fi destule în casa asta, copii”, au fost primele cuvinte pe care le-a auzit limpede; era în mod vădit un răspuns negativ la o rugămintă făcută mai înainte. „Precis că patul Adelei nu încape în camera ta”.

„Ba da, tanti, are loc, am măsurat exact, și Adela se bucură foarte mult, a zis deja că are deseori noaptea nevoie de câte ceva, și atunci nu e nimeni care s-o ajute”.

„Nu pot deloc să înțeleg ce rost au toate aceste complicații!”

„Dar, tanti! Klemens nu poate veni în camera Adelei atunci când ea este în pat”.

„Bineînțeles că nu, dar nu înțeleg de ce ar trebui Klemens să intre acolo”.

„Pentru că tare ar vrea și el să citească din Biblie împreună cu noi”, au strigat amândouă ca dintr-o singură gură.

Biata mamă chinuită a oftat. „Precis că nimeni nu are timp să mute patul Adelei, și de fapt Adela nu se poate scula așa de dimineată cum ați vrea voi”, acestea au fost ultimele arme pe care le-a aruncat ea în luptă.

„Adela spune că stă totdeauna trează de la ora 4 dimineată și apoi nu mai poate rezista să stea atâta timp în pat; ea se bucură că o schimb la ora 6”, a strigat Hildi.

„Iar Klemens ne ajută la mutatul patului”, a adăugat Leni, „nimeni nu trebuie să-și facă griji din cauza noastră”.

Probabil că acum urmașe o încuviințare rostită încet, căci doctorul a văzut că cele două fete au îmbrățișat-o chiuind pe mamă și au sărutat-o.

De atunci, Klemens a luat parte în mod regulat la cititul de dimineață al Bibliei.

„Nu mă mai duc la școală”, a zis Paul cu o hotărâre surprinzătoare, punând energic lingura în farfuria din care tocmai mâncase supa.

„Ce vrei să zici cu asta?” s-a interesat tatăl.

„Când ai niște frați cum am eu, atunci nu te mai poți duce la școală”, a explicat Paul.

„Vorbești enigmatic, dragul meu! Ce ți-au făcut frații tăi?”

„Este foarte supărător, tăticule, când unul este notat în carnet, altul nu poate să-și spună poezia pe de rost și e reținut la școală ca pedeapsă, al treilea citește în pauze din Noul Testament în văzul tuturor, iar cel mai mare îi spune în față domnului profesor că este nedrept!”

„Bernhard!” a zis doctorul pe un ton mustrător.

Bernhard s-a înroșit ca racul. „A fost cu adevărat nedrept, tăticule”, a zis cel acuzat. „Teza mea a fost cu siguranță cea mai bună, totuși profesorul mi-a dat numai 9, iar lui Ernst Rosen, a cărui teză a fost mult mai slabă, nota 10”.

„Ce bine ar fi, Bernhard, dacă nu te-ai purta cu atâta aroganță”, a zis doctorul mâhnit. „Niciodată nu va ieși ceva cu adevărat bun din tine până nu înțelegi că nu ești cu nimic mai bun decât colegii tăi. Modestia este piatra de temelie a tuturor virtuților și lucrurilor bune, și Dumnezeu nu clădește pe altceva”.

Bernhard a dat supărat farfuria la o parte și n-a mai rostit nicio vorbă în tot timpul mesei. Se simțea adânc jignit căci, deși

putea fi extrem de drăguț, era mai mult decât sensibil când era vorba de recunoașterea performanțelor lui școlare; o presupusă subapreciere a acestora îl putea face adesea complet nesuferit.

„Cine dintre voi a făcut ceva așa de rău, că a trebuit să fie notat în carnet?” a întrebat dezamăgită mama.

„Eu, mămico”, a strigat Arnold chinuit de remușcări. „Este groaznic că totdeauna pricep atât de repede la aritmetică, și apoi este așa de plictisitor până pricep și ceilalți. Astăzi mi-a ajuns nu știu cum bucata de lut din buzunar în mână, și dintr-odată a ieșit din lut un cap de om, și închipuie-ți, tăticule, când l-a descoperit învățătorul și l-a privit, arăta exact ca și capul lui! Era așa de hazliu!” a încheiat el izbucnind în râs la amintirea incidentului.

Nici doctorul nu și-a putut reține un zâmbet, dar apoi a zis cu severitate: „Nu se mai poate continua așa, Arnold. Ai fost notat deja de trei ori în carnet de când a început școala; trebuie să fii mai atent. Modelatul în lut trebuie făcut în timpul liber, nu în timpul orelor de școală”. Arnold se uita plin de căință la mâinile lui, care păreau să facă mereu asemenea lucruri într-un timp nepotrivit. Treptat însă, și-a apropiat tot mai mult capul de cel al lui Hans care stătea lângă el și l-a întrebat în șoaptă: „Tu ce-ai făcut?”

Micuțul se lupta cu lacrimile. „Poezia, Clopotele din Breslau” e așa de grea”, s-a plâns el. „Cred că niciodată nu voi reuși s-o învăț pe de rost!”

Arnold a izbucnit într-un râs nestăpânit, dar și-a amintit repede că pentru moment lucrul acesta era complet nelalocul lui în ce-l privea. În lupta cu mușchii excitați ai râsului și-a înfundat șervețelul în gură, dar făcând lucrul acesta a ajuns să râdă atât de spasmodic, încât n-a mai știut ce să facă în final decât să sară de pe scaun, să-l răstoarne și s-o ia repede spre ușă, râzând în hohote.

Restul mesei de prânz a trecut într-o tăcere neplăcută.

Părinții arătau îngrijorați. Bernhard era ursuz și bombănea, Franz și Paul aproape că se prăpădeau de râsul înăbușit.

— Numai Walter îi dădea înainte cu flecăreala lui obișnuită și relata cu o mutră serioasă că mama lui Fritz era foarte bolnavă și că de aceea era copilul ei așa de trist.

După mâncare, membrii familiei au luat-o ușurați în toate părțile.

Klemens l-a luat de mână pe Hans care plângea și i-a zis: „Nu trebuie totdeauna să te văicărești, ci fii cuminte și roagă pe cineva să te ajute la făcutul temelor. Eu te ajut cu plăcere, vino totdeauna la mine, și rezolvăm noi lucrurile”.

Micuțul s-a uitat recunoscător la el, și în ziua aceea nu s-a mai despărțit de fratele lui mai mare.

După masă, Hildi a și plecat în vizită la mama lui Fritz. Cu permisiunea doamnei doctor, luase mai înainte din bucătărie un castronaș cu supă pentru bolnavă.

Tocmai când a ajuns în fața bucătăriei, a auzit-o pe Anna, camerista, spunându-i bucătăresei: „Trebuie să recunoști, Liesel, că așa ceva nu e frumos. Stă Hildi toată dimineța și citește în Biblie – dar nici nu-i trece prin minte să mă ajute puțin, când deseori nu știu unde-mi stă capul de atâta treabă!”

„Ei, lasă, Anna”, a liniștit-o Liesel, „nu e chiar așa de rău, tu știi foarte bine că acolo sus la locul lui îți stă capul, și mai știi ce pălărie și ce fundă îi șade cel mai bine, așa că las-o în pace pe mica Hildi”.

În clipa aceasta, fata a intrat în bucătărie.

„O, Anna, îmi pare cu adevărat foarte rău”, a spus Hildi plină de remușcări, „a fost într-adevăr urât și neprietenesc din partea mea. Te rog, iartă-mă. De acum înainte mă voi scula în fiecare dimineță la ora 5 și te voi ajuta. Paturile le fac eu însămi de când am venit aici. Ți mulțumesc că mi-ai amintit de asta”.

Zicând aceste cuvinte, ea a luat castronașul cu supă și a plecat.

„Ce zici acum?” a întrebat Liesel, de îndată ce Hildi a plecat, stând provocator cu mâinile în șold.

Anna i-a aruncat o privire cam arogantă și obraznică și a plecat în sufragerie, cu tava cea mare de servit, ca să adune vesela și tacâmurile. Totuși, fără să vrea, s-a roșit la față de rușine.

Seara, spre uimirea ei, Hildi l-a găsit pe Arnold în bucătărie fără jachetă, iar mânecile cămășii lui erau suflecate. Își băgase mâna într-un pantof al lui Hans și-l freca cu zel.

Fritz, care stătea lângă el, arăta mai puțin posac ca de obicei și îi dădea îndrumări cu o mutră importantă.

„Ce s-a întâmplat aici?” a întrebat Hildi râzând.

„Ah, Hildi”, i-a explicat Arnold, făcând cu ochiul spre pantoful curat, „trebuie să devin acum și lustragiu. Fritz și cu mine am ajuns la concluzia că nu va fi niciodată ceva de capul nostru dacă nu citim din Biblie împreună cu tine. Și pentru că Fritz trebuie la ora aceea să facă pantofii și nu poate veni, trebuie să învăț acum și eu cum se lustruiesc pantofii și să-l ajut în fiecare dimineață, pentru ca la ora 6 jumătate să fim gata și să avem timp să venim la studiul vostru biblic”.

„Îl iubiți pe Domnul Iisus?” a întrebat Hildi.

Arnold a meditat. „Nu știu”, a zis el, „dar tare aș vrea să-L iubesc, și în orice caz aș vrea să știu cum să fac ca profesorul să nu mă noteze în carnet, iar tăticu’ și mămica să nu fie supărați din cauza mea”.

„Da, Arnold, ar trebui cu adevărat să-L iubești pe Iisus, și El te va ajuta să nu mai greșești”.

„Putem și noi să venim?” a insistat Arnold.

„Dacă permite Adela”, a zis Hildi. „Îi e cam teamă de tine, știi tu, pentru că de fiecare dată îi răstorni măsuta cu cărți cum

ajungi în cameră și nu te poți opri din fluierat”.

„De acum voi fi la fel de tăcut ca un șoricel”, a promis Arnold. „Pune o vorbă bună pentru noi doi, Hildi, te pricepi așa de bine la asta”.

Hildi a făcut ce-i ceruseră băieții, dar a durat vreme îndelungată până ce Adela, care avea o neîncredere îndreptățită față de bunele intenții ale lui Arnold, să se lase înduplecată de faptul că în fond prezența lui Klemens va reuși să-l țină în frâu pe copilul neastâmpărat.

Așa s-a făcut că, în cele din urmă, cei doi lustragii harnici au primit permisiunea ca în fiecare dimineață la ora 6 și jumătate să vină în camera Adelei și să ia parte la citirea comună a Bibliei.

Într-o zi, Franz și cu Walter ședeau pe zidul scund al grădinii și ascultau clopotele bisericii care vesteau venirea duminicii.

„Ei, acum spune încă o dată”, a zis Franz, când nu s-a mai auzit dangătul clopotelor. „Ai reținut, Walti? Mai spune o dată primul vers!”

„Tăticu’ e bogat”, a început micuțul.

„Nu, Walter, e greșit. Se zice: „Tatăl meu e bogat. Începe încă o dată. Nu poți să-ți dai puțină silință?”

„Ba da”, a zis băiețelul. „Tăticu’... *Tatăl meu e bogat în averi și bani...*

„De data asta a fost aproape corect. Acum, mai departe, zi după mine: „*Ale Lui sunt toate bogățiile și comorile lumii*”.

Walter a repetat ascultător.

„Acum zi împreună ambele versuri!”

„*Tatăl meu e bogat în averi și bani, ale Lui sunt toate bogățiile și comorile lumii*”.

Micuțul a repetat fără greșală. Când dascălul lui i-a recitat următorul vers:

„*Ale Lui sunt rubinele cu argint și aur*”, dinapoia zidului a apărut un cap.

Era un cap de fată cu fața palidă și cu un păr negru și ciufulit, peste care era înnodată o basma multicoloră. Ochii mari și negri se uita la băiat cu o expresie ciudat de jinduitoare.

Walter și-a strâmbat gura, gata să izbucnească în plâns, dar s-a oprit la timp, pentru că avea un ocrotitor lângă el, și a început să privească curios ființa străină.

„Pari tristă sau supărată”, i-a zis Franz.

„Ia să-mi spuneți cum se numește tatăl vostru bogat”, a zis iute fata.

„Eu nu cred că tăticu’ e bogat”, a spus Franz, „l-am auzit de atâtea ori spunând mămicăi: „Dragă mămică, asta ne depășește mijloacele!” – Mijloacele sunt bani, nu-i așa?”

„Dar voi ați repetat de o sută de ori: „Tatăl meu e bogat”, a strigat nerăbdătoare străina.

„A, da, dar este vorba, cred eu, de un alt tată. Probabil că este vorba despre tatăl lui Hildi”.

„Adu-o înapoi pe Hildi asta!”

Tonul era atât de poruncitor, încât Franz n-a îndrăznit să se opună; a sărit jos de pe zidul scund și a alergat la chioșcul din grădină, unde ședea Hildi și făcea o traducere din limba franceză.

„Cine este Hildi?” l-a întrebat străina între timp pe Walter.

„Un copil al Regelui”, i-a explicat micuțul, care auzise de atâtea ori cântecul, încât versul acesta care se tot repeta îi rămăsese fixat în memorie.

Ochii negri ai fetei scânteiau de dorință.

„O prințesă”, a murmurat ea.

Hildi mai avea de scris ultima propoziție din traducere, dar a sărit imediat de pe scaun când a strigat-o Franz și l-a urmat la „femeia aceea ciudată”, cum îi spunea Franz despre străină. Fata

a făcut o plecăciune aproape până la pământ atunci când a apărut Hildi la zid.

„Pâine! Prințesă, mor!” a strigat ea cu mâinile înălțate implorator.

Hildi s-a uitat speriată la fața aceea hămesită.

„Cine ești tu?” a întrebat ea. „Franz, fugi repede la mama și roag-o să-ți dea un castronaș cu lapte și o bucată de pâine!”

Fata strângea cu putere brațul lui Hildi cu mâinile ei slabe și osoase.

„Ești bolnavă?” a întrebat Hildi cu compătimire.

Biata creatură se uita la ea cu disperare. „Sunt nenorocită”, a zis ea, „nespus de nenorocită. Ajută-mă, prințesă!”

Hildi i-a mângâiat cu mâna ei fină obrazul slăbit peste măsură. „Eu nu sunt prințesă”, a spus ea prietenos, „sunt un simplu copil de doctor, iar tatăl și mama mea au murit amândoi”.

Fata și-a lovit palmele una de alta și a căzut pe piatra pe care stătuse mai înainte atunci când trăsesese cu urechea la discuția celor doi frați.

Ea se legăna nemângâiată dintr-o parte în alta. „Nu e prințesă, nu-l are de tată pe rege”, a auzit-o Hildi murmurând, „și atunci s-a terminat, nu mai există ajutor”.

„Știu pe cineva care ajută cu mare plăcere și care poate ajuta totdeauna”, a îndrăznit Hildi să spună timid peste zid.

Biata fată s-a uitat repede în sus. Ochii ei negri erau pironiți plini de așteptare asupra feței lui Hildi. „Cum se numește?” a întrebat ea.

„Iisus”, a zis Hildi cu vocea ei plăcută și prietenoasă. „El este foarte bogat și puternic, și El te iubește foarte mult”.

„Pe mine?” Ea clătina neîncrezătoare din cap. „Nici nu mă cunoaște!”

„Te cunoaște precis”, a zis Hildi. „Numai tu nu-L cunoști.

Să-ți spun ceva despre El?”

„Pâine!” a gemut biata făptură.

„Uite că vine Franz!” a strigat Walter bucuros, căci i se făcuse cam frică.

Franz aducea castronașul cu lapte și o felie mare de pâine unsă cu unt. Hildi i le-a dat repede peste zid fetei. Ea le-a apucat cu lăcomie.

„Walter, tu trebuie să te duci la mama”, i-a zis Franz, și când băiețelul s-a opus, vrând să rămână lângă Hildi, l-a apucat de braț și l-a tras de acolo.

Hildi a rămas singură cu străina, și a durat mult timp până s-a întors în sânul familiei.

„O, e ceva groaznic”, a zis ea, și a început apoi să descrie mizeria biete fete pe jumătate moartă de foame.

Ea trăia împreună cu tatăl ei, care lucra ca muncitor când ici, când colo, dar își cheltuia leafa primită prin cârciumi și apoi se întorcea acasă într-o stare groaznică. „Oh, biata fată”, a zis Hildi cu lacrimi în ochi, „el o bate, o lovește și odată a aruncat chiar cu cuțitul în ea, așa că are o gaură adâncă în umăr. El îi spune să-i facă rost de bani ca să poată bea mai mult, dar ea este așa de slabă și de firavă, încât nimeni nu vrea să-i dea de lucru. E groaznic! Bietul om nenorocit! El nu poate fi tată adevărat, nu-i așa?”

„Nu e nevoie să-ți irosești compătimirea pe bătrânul bețiv”, a observat Bernhard, care se găsea întâmplător în cameră.

„Dacă-i rău, merită să-i meargă așa cum îi merge!”

Hildi s-a înroșit imediat la față. „Cum poți să vorbești așa, Bernhard?” a strigat ea indignată. „Bietul om nu este cu nimic mai rău decât ești tu în ochii lui Iisus, și trebuie la fel de bine să fie ajutat ca și tine”.

„Eu nu-ți pretind ajutorul, sfântă mare ce ești”, a zis el cu o privire disprețuitoare asupra făpturii ei care tremura de emoție.

Atunci a dispărut dintr-odată toată culoarea din obraji ei. Hildi a izbucnit în plâns și și-a acoperit fața cu mâinile, apoi a ieșit repede din cameră.

Hildi a îngenuncheat plângând amar în cămăruța ei. „Doamne, iar-tă-mă!” repeta ea întruna.

A sunat clopoțelul de cină. Fata a sărit în picioare și a fugit jos.

Ea nu se gândea la fața plânsă și la părul ciufulit, nici nu-i păsa că aproape toți membrii familiei erau adunați. Ea s-a dus drept la Bernhard, s-a uitat la el cu ochii umezi de plâns și i-a spus rugător: „Te rog să mă ierți, Bernhard, a fost foarte nedrept din partea mea să vorbesc așa cu tine”.

El s-a uitat mirat la Hildi și cam stingherit.

„Te rog, spune-mi că mă ierți”, l-a rugat ea încă o dată și i-a întins timidă mâna mică.

Un sentiment ciudat și inexplicabil de stimă și respect a pus stăpânire pe marele Bernhard; aproape i se părea că o iubește pe această fetiță desfigurată de plâns, atât de mult, că ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o sărute – dar nu, nu se cuvenea să facă lucrul acesta, doar el o adusese într-o situație așa de neplăcută, așa de delicată.

El i-a atins în grabă mâna întinsă și a spus pe un ton indiferent: „Bine, Hildi”.

Hildi s-a așezat la masă râsuflând ușurată. Toată seara a rămas liniștită și tăcută, dar pe fruntea ei se vedea o pace și o bucurie pe care în zadar o căutai pe fața lui Bernhard.

„Ce citim astăzi?” a întrebat Arnold plin de zel, în timp ce se așeza lângă Klemens, ca să se poată uita în Biblia acestuia.

„Să sperăm că vine la rând ceva cu adevărat interesant!”

„După părerea mea, tot ce scrie în Biblie este frumos”, a zis Leni, ca și cum lucrul acesta ar fi fost o nouă descoperire.

„Matei 15, istoria despre femeia canaaneancă”, a zis

Klemens. „Cine vrea să citească astăzi?”

„Eu!” a zis repede Arnold.

Cu vocea lui clară și sonoră, el a început să citească, dar a și făcut o pauză când a ajuns la al doilea verset.

„Crezi tu, Klemens, că și pe mine mă chinuiește uneori diavolul?” a întrebat el cam neliniștit. „Vreau să zic, atunci când sunt așa de neastâmpărat, de neascultător și când tot uit că la școală nu trebuie să modelez capete de oameni?”

Klemens a meditat. „Da, cred că este vorba despre ispitiri ale diavolului, căci tare ar vrea să ne facă pe fiecare să cădem”, a zis el apoi. „Vreți să deschideți la 1. Petru 5: 8?”

Adela a fost prima care a găsit locul, căci în ultimul timp învățase foarte bine să găsească pasajele în Biblie. „Fiți treji și vegheați; căci adversarul vostru, diavolul, umblă încoace și încolo ca un leu care rage și caută pe cine să înghită”, a citit ea.

„Dacă măcar ar rage zdravăn”, a zis Arnold, „ca să-mi dau seama că el este, atunci l-aș prinde”.

„Ah, Arnold, îți dai tu seama repede”, a zis Leni, „dar tare mi-e teamă că nu este chiar așa ușor de împlânzit”.

„Noi nici măcar nu-l putem împlânzi singuri”, a zis Klemens, „trebuie să lăsăm lucrul acesta pe seama lui Iisus. Desigur, nu avem voie să-l punem piedici în cale, ci trebuie să-l predăm voința noastră și să ne încredem în El că ne va duce la victorie”.

„Oare nu înseamnă același lucru următorul verset: „Împotriviți-vă lui tari în credință?” a întrebat Hildi.

„Sigur că da. Credință înseamnă să te încrezi în Iisus. Nu-i așa că și tatăl tău ți-a spus asta?”

Hildi a dat din cap. „Femeia canaaneancă face așa de minunat lucrul acesta, nu-i așa?” a spus ea apoi. „Ea a încredințat-o total pe fetița ei în mâna Domnului. Să nu citim mai departe?”

Arnold a citit acum pasajul biblic până la capăt.

La cuvintele „... și fiica ei s-a vindecat chiar în ora aceea”, Fritz, care stătea lângă Arnold, i-a dat un ghionț ușor și i-a șoptit: „Iisus este un doctor ca tăticul tău?”

Arnold era pe punctul de a izbucni în hohote de râs, dar Klemens, care auzise întrebarea, i-a pus liniștit mâna pe gură și a zis prietenos: „El este un Medic mult mai mare decât tatăl nostru, El este singurul care poate vindeca totdeauna și care poate ajuta totdeauna. Trebuie doar să-L rugăm și să ne încredem în El”.

„Să nu cântăm, Medicul bun Se-apropie?” i-a întrebat Leni.
„Se potrivește așa de bine”.

— Toți au început să cânte cu bucurie: „*Medicul bun Se-apropie, Preotul mare Iisus, Bucurie ne aduce, Scăpare-i numai Iisus*”.

„Ce-mi place mie așa de mult la această istorie”, a spus Hildi, după ce-au terminat de cântat, „e că mama își iubește așa de mult fetița. Și eu am auzit-o deseori pe draga mea mămică rugându-se pentru mine”.

„De fapt, măreața dragoste părintească apare de multe ori în Biblie”, a spus Klemens. „Nu vă vin imediat în minte istorii în care tații și mamele arată ce mult își iubesc copiii și cum îi încredințează de fiecare dată Domnului Iisus?”

„Funcționarul regal”, a zis Leni.

„Tatăl băiatului epileptic sau lunatic”, a adăugat Adela.

„Și fruntașul Iar”, a zis Arnold.

„Sunamita”, a spus Hildi, „al cărei băiețel a murit de insolație”.

„Tare aș vrea ca toți tații și mamele să iubească așa de mult”, a oftat Leni.

„O, Leni, precis că tăticul tău te iubește”, a zis Hildi speriată.

„Dar adesea nu observ lucrul acesta”, a zis Leni mirată.
„Crezi că nici fetița lui Iar n-a observat asta?”

Hildi s-a uitat cerând ajutor de la Klemens la Adela și de la Adela la Klemens, iar în final a spus încurcată: „Dar precis că noi suntem de vină dacă nu observăm, și nu tatăl, nu-i așa?”

„Așa cred și eu”, a zis Klemens. „Cauza e precis faptul că nu avem destulă dragoste și încredere în părinți. Dacă femeia canaaneancă n-ar fi venit plină de încredere la Iisus, atunci nici ea n-ar fi observat cât de mult ținea la fiica ei. Cred că noi trebuie să venim la părinții noștri și să le arătăm dragostea și încrederea noastră, nu credeți?”

„Fă atunci și tu la fel, Leni”, a sfătuit-o Arnold. „Du-te la tatăl tău, sărută-l și spune-i: „Tăticule, te iubesc. Și apoi roagă-l să-ți dea o Biblie, pentru că dorești de mult să ai una”.

Leni arăta încă nehotărâtă, pentru că tatăl ei i se părea atât de inaccesibil. Dar când au îngenuncheat toți ca să se roage, de pe buzele ei au ieșit foarte repede și stăruitor cuvintele: „Ah, Doamne, ajută-mă să-l iubesc cu adevărat pe tatăl meu!” Iar spre mirarea Adelei, Fritz a adăugat: „Te rog, Doamne Iisuse, fă-o pe mama mea la fel de sănătoasă ca pe fetița din Biblie!”

Când doctorul s-a întors la amiază din vizitele făcute pe la bolnavi, Arnold s-a repezit în întâmpinarea lui până la poarta grădinii, a deschis-o și a strigat: „Tăticule, tăticule, te rog, cumpără-mi o Biblie!”

„Ție, Arnold?” a întrebat mirat tatăl. „Vrei așa dintr-odată să citești din Biblie?”

„Citesc deja de mult, tăticule! Hildi citește cu noi, și fiecare dintre noi are nevoie de propria Biblie. Te rog, cumpără-mi una, tăticule!”

„De-aș ști numai dacă vorbești serios, Arnold!”

„Da, foarte serios, tăticule. Vreau și eu să devin un copil al Regelui ca Hildi și Klemens, știi, să fiu pe de-a-ntregul al

Domnului Iisus și să fac totdeauna numai ceea ce vrea El. Klemens spunea că află voia Lui dacă citești în Biblie”.

Arnold a rămas foarte uimit când a fost luat brusc în brațe de tatăl său și sărutat. „Dumnezeu să te binecuvânteze, copilul meu drag”, a zis el. „Când trebuie să-ți cumpăr Biblia?” a adăugat el zâmbind.

„Cât de curând, tăticule, și vezi să fie exact precum cea a lui Hildi”.

Doctorul a luat Biblia mică pe care i-o întindea Arnold și a răsfoit-o puțin. Nenumărate pasaje erau subliniate; semnul de carte, din mătase roșie, era pus la Matei 15, iar cuvintele: „Credința ta este mare, să ți se facă cum dorești” erau subliniate cu o linie groasă. Lângă „credință” era scris cu creionul: „Încredere”.

Pe prima pagină a Bibliei, doctorul a citit scris de mână prietenului său, tatăl lui Hildi, cuvintele: „Sângele lui Iisus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat” (1. Ioan 1: 7) și câteva versuri dintr-o poezie.

Sub ele erau câteva cuvinte scrise cu trăsăturile fine de condei ale unei femei:

„Acum îți mulțumesc din adâncul sufletului caprin alegerea Ta eternă m-ai adus în Biserica Ta răscumpărată cu sânge și m-ai salvat”.

„Tăticule!”

„Da, dragul meu”.

„Tăticule, și Fritz are nevoie de o Biblie”.

„Care Fritz?”

„Fritz al vecinului, și Biblia trebuie să semene cu asta”.

„Fritz are nevoie de ea din același motiv ca tine?” a întrebat doctorul, care începuse deja să meargă, căci Arnold îl trăgea puternic de haină ca să se ducă la librărie.

„Da, tăticule”.

După o vreme de meditație serioasă, el a adăugat:

„Tăticule, nu crezi că mă asemăn cu femeia canaaneancă?”

„Nu”, a răspuns doctorul surprins, „n-am observat nimic deosebit”.

„Cred că semăn cu ea din cauză că te rog la fel de insistent cum L-a rugat ea pe Domnul Iisus și cred la fel de mult ca și ea că vei face ceea ce aș dori eu”.

Tatăl a zâmbit. „Mai bine ai învăța de la ea să te încrezi în Domnul Iisus însuși”, a zis el, „dar pentru început este bine și așa”.

După masă, Arnold a fugit dincolo la Leni ca să vadă cum i-a mers ei privitor la cererea unei Biblii. „Nu prea bine”, a zis ea încet; tatăl ei se uitase așa de mirat la ea, iar ei îi fusese așa de frică, încât uitase complet să spună cum o sfătuisese Arnold: „Tăticule, te iubesc”. În plus, ea știa acum dintr-odată că-l iubea cu adevărat, și totuși era ciudat că nu i-o putea spune.

„Poate că tot Iisus trebuie să facă și asta”, a fost Arnold de părere, „la fel cum trebuie să și iubească de fapt. Tu nici n-ai putea s-o faci singură. Roagă-L pe Domnul în acest sens!”

Ea a făcut lucrul acesta cu mare zel, și în următoarele zile părea într-adevăr că se schimbă relația între Leni și tatăl ei, și nu după mult timp Leni își avea Biblia ei, care arăta la fel cu cea a lui Arnold și Fritz.

Între timp, soția doctorului, deși foarte ocupată, a găsit timp să se informeze de protejării lui Hildi, nenorocitul bețiv și fiica lui. A găsit micuța locuință într-o stare atât de dezordonată, iar cei doi locatari atât de prăpădiți din cauza foamei, a murdăriei și a mizeriei, încât ea, cu inima ei bună și cu simțul ordinii, n-a putut rezista să nu-i ajute.

Cu ajutorul lui Liesel și a unei femei plătite pentru aceasta, a curățit temeinic cămăruța mizerabilă de la mansardă unde locuiau ei, a adus haine și lenjerie curată, și îi trimitea zilnic

fetei mâncare consistentă.

„După părerea mea, va fi mai bine de ei numai dacă se schimbă”, a zis ea soțului ei; „fata hoinărește pe străzi în loc să stea și să-și cârpească lucrurile și să facă tatălui ei de mâncare, iar omul bea îngrozitor de mult”.

„Cred că biata fată nu mai este complet normală”, a spus doctorul. „Am fost la ea ca să văd ce-i face rana de la umăr, și mi-am dat seama că suferă puțin de idioție. Ea mi-a povestit că tatăl ei i-a dat să bea mult rachiu când era mică”.

„Groaznic! Biata de ea! Hildi se tot duce pe la ei să le citească și să le spună din Biblie, dar nu cred că va rezolva ceva cu asta. Omul mi-a spus chiar ieri: „Chiar de-ar exista zece dumnezei, eu tot nu mă las de băut. Este atât de trist să auzi așa ceva”.

„O să văd dacă nu-mi găsesc timp să vorbesc cu el”, s-a hotărât doctorul.

Într-o zi, copiii au venit foarte agitați de la școală. Toată ceata de băieți și fete, inclusiv Leni, au năvălit în grădină, aproape că au răsturnat-o pe mama lor, care tocmai puneă mai la umbră scaunul cu roțile al Adelei, și strigau toți în același timp.

„O, mămico, s-a întâmplat ceva îngrozitor!”

„Gândește-te, mămico, Hildi...”

„Ah, Franz, lasă-l pe Arnold să povestească!”

„Tanti, tanti, gândește-te, domnișoara Berger a tăiat cu roșu traducerea din franceză a lui Hildi” și, din cauza plânsului cu suspine, Leni nu putea vorbi mai departe. Și lui Hans i-au venit lacrimile în ochi, iar Arnold a strigat din nou cu mânie, după o privire spre fața palidă a lui Hildi: „Așa ceva este scandalos, mămico, scandalos!”

Biata doamnă doctor se uita nedumerită de la unul la altul.

„Unde sunt Bernhard și Klemens?” a întrebat ea căutând ajutor.

„Klemens s-a dus în vizită la un prieten, iar Bernhard stă

acolo în spatele Adelei”, a apucat în sfârșit Paul să zică. „Dacă vrei, mămico, o să-ți povestesc tot ce s-a întâmplat”.

Ceilalți erau pe punctul de a începe din nou, dar mama i-a rugat să facă liniște și i-a zis apoi lui Paul, singurul care era calm, să-i relateze.

„Luni, clasa a cincea trebuia să predea traducerea din franceză”, a început Paul. „Ei, acum știi, mămico, că franceza este singura materie la care Hildi nu stă prea grozav, și atunci poți să-ți închipui ce uimită a fost domnișoara Berger când a văzut că, dacă până acum traducerile Hildei erau înțesate cu greșeli, dintr-odată, aceasta avea o singură greșeală necorectată, și anume la ultima propoziție. Ea n-a vrut deloc să creadă că Hildi a făcut singură traducerea, și pur și simplu i-a tăiat-o cu roșu în fața întregii clase!”

„Zgripturoaica bătrână!” a strigat Arnold, supărat la culme.

„Dar cine să i-o fi corectat în locul ei?” a întrebat mama, încă tot amețită de gălăgie.

„Profesoara zice că a corectat-o după Elsa Schmid, premianta clasei”, a spus Leni.

„De ce tocmai după ea?” a întrebat Bernhard, intervenind și el în discuție.

„Traducerile Elsei Schmid sunt totdeauna cele mai bune”, a explicat Paul, „și cea a lui Hildi seamănă de parcă ar fi fost corectată după cea a Elsei. Ia arată caietul, Hildi, ca să vadă și mămica. Vezi aici, numai la ultima propoziție este o greșeală, și exact aceeași greșeală a făcut-o și Elsa Schmid”.

„Pfui, Paul, spui de parcă ai crede că domnișoara Berger are dreptate”, a zis Arnold.

„Ei bine, dovezile indică în orice caz lucrul acesta”, a remarcat Bernhard rece.

„Ce?” a strigat Arnold, roșu la față, și s-a năpustit spre fratele său ca o pisică sălbatică. „Îndrăznești să spui așa ceva?

Tu... tu...”

El l-a lovit cu pumnii, și era atât de supărat, încât nu auzea avertizările celor din jurul lui; Bernhard, care îl depășea cu mult ca forță, stătea rece și nemișcat acolo, lăsându-l o vreme în voia lui, apoi a prins deodată mâinile lui Arnold ca într-o menghină și le-a ținut în așa fel, încât băiatul nu se mai putea mișca.

Mânia lui Arnold a crescut și mai mult; încerca din răputeri să se elibereze, și nereușind, l-a scuipat pe fratele său drept în față.

Bernhard i-a dat imediat drumul și s-a dus în casă.

Ceilalți l-au urmat, unul câte unul, chiar și Hildi, după ce se uitase la Arnold cu privirea încărcată de tristețe.

Atunci, băiatul agitat și-a revenit brusc în fire, s-a dus la Adela, s-a aruncat pe pământ lângă scaunul ei pe roțile și și-a îngropat fața în iarbă. Tot corpul îi tremura, mâinile smulgeau smocuri de iarbă și le azvârleau departe, iar din piept îi ieșeau gemete convulsive.

„Liniștește-te, Arnold, ce ai?” a întrebat Adela neliniștită.

„Oh, Adela, Adela, ce-am făcut?” se jeluia el. „Oh, acum s-a terminat cu mine! Nu voi mai putea deveni niciodată copilul Regelui!”

„Dar de ce nu? Scoală-te odată, Arnold!”

„Pentru că l-am scuipat pe Bernhard în față! Nu, pe un asemenea băiat nu-l primește Iisus, știu foarte bine!”

„Ah, Arnold”, a zis Adela, „cred că în Biblie scrie că El a venit tocmai pentru asemenea oameni răi, Klemens și Hildi au tot spus asta”.

„Da, dar nu pentru un băiat așa de rău ca mine!” a spus el disperat.

Adela și-a deschis Biblia. „Cine vine la Mine, pe acela nu-l voi izgoni afară”, a citit ea. „Vezi tu, nu se face nicio excepție. Singura condiție este: să vii la El”.

Avea un sentiment așa de ciudat, că ea, care stătuse atâta vreme departe de Dumnezeu, putea să fie acum o călăuză pentru acest copil.

Arnold își ridicase puțin capul și medita la acest verset biblic. „Ah, Adela, ajută-mă să vin la El!” a rugat-o el.

Ea a tăcut o vreme, apoi a zis aproape timid: „Trebuie desigur să-l ceri iertare, Arnold”.

Arnold și-a împreunat mâinile. „Doamne Iisuse, Te rog să mă ierți”, a implorat el, „iartă-mă că sunt un băiat așa de rău, nu vreau deloc să fiu așa, și doresc să fiu al Tău! Oare vrei să mă primești? Te rog, Te rog, primește-mă și fă-mă bun!”

După o vreme, asupra lui părea să vină o pace adâncă, agitația a dispărut, și în final Adela l-a auzit respirând adânc și regulat, ca în somn.

Dar ea era profund emoționată de lupta dusă în inima băiatului.

„Tăticule”, a zis Klemens, intrând în camera tatălui său după un ciocănit nerăbdător în ușă, „poți să te duci până la Adela? Cred că are mare nevoie de dumneata”.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat doctorul, în timp ce-și închidea cărțile și-și căuta ochelarii.

„S-a predat Domnului, tăticule. Am găsit-o foarte tulburată în grădină și am dus-o în camera ei, era foarte nefericită, se plângea de egoism și îndreptățire de sine – și doream să vii dumneata; cu siguranță că lupta n-ar fi durat atât de mult dacă ai fi ajutat-o dumneata și nu eu”.

„Dar acum are pace?” a întrebat doctorul, în timp ce era deja pe scări.

„Da, tăticule. Dar este foarte slăbită; așa m-am neliniștit din cauza aceasta, însă nu puteam ceda înainte de a obține victoria, nu-i așa?”

Doctorul a strâns mâna fiului său. „Dragul meu băiat!” a

zis el, și apoi a dispărut în spatele ușii Adelei.

Începând de atunci s-a petrecut o schimbare ciudată cu Adela, atât în exterior, cât și în interior. Obrajii ei au început să prindă culoare și să se rotunjească, mădulele i s-au întărit, ea a început să facă lucru de mână, și ochii îi străluceau de o fericire lăuntrică ce se oglindea în toate acțiunile și în fiecare cuvânt al ei.

„Parcă Adela a devenit un om nou”, zicea mama. „În loc să fie o povară, acum mă ajută cu adevărat. Ar trebui s-o vezi cum cârpește ciorapii băieților!”

Doctorul a dat din cap plin de înțelegere. „Ea a devenit cu adevărat un om nou”, a zis el.

În timp ce Adela devenea pe zi ce trecea tot mai puternică și mai înfloritoare, de pe obrajii lui Hildi dispărea tot mai mult culoarea. Ea era prietenoasă cu toți, chiar veselă cu cei mici, dar se vedea pe ea că suferă. Bănuiala care căzuse în școală asupra ei o apăsa vizibil.

Ea nu vorbea niciodată despre lucrul acesta. Doar odată răspunsese întrebării lui Leni: „Știu bine cum a fost cu greșeala aceea. Îmi lipsea ultima propoziție atunci când am ajuns la școală, căci chiar atunci când eram la ultima propoziție a traducerii am fost chemată în altă parte. Am scris propoziția în clasă, și-mi amintesc bine că în grabă am întrebat-o pe Elsa. N-ar fi trebuit s-o întreb”, a adăugat ea, „nu trebuie de fapt să recurgem la așa ceva, și acum îmi primesc pedeapsa”.

„Și cine a corectat restul traducerii, nu mai știi?” a întrebat Leni.

Hildi a clătinat din cap. „Habar n-am cine să fi fost”.

„O, nenorocită clasă a cincea!” a zis Leni cu obidă. „Trebuie să fi fost una dintre fete! N-am odihnă până nu aflu cine a fost!”

Trebuia s-o lași pe biata Leni să facă ce poate ca să

cerceteze cu de-amănuntul; din păcate, cercetările ei n-au avut succes.

Între timp, viața își urma cursul obișnuit. Hildi își făcea cu fidelitate și conștiinciozitate temele școlare, o ajuta pe mama la treburile gospodărești, își dădea multă osteneală cu cei mici și urca deseori scara abruptă care ducea la camera de la mansardă unde locuiau cei doi protejați ai ei, într-un alt cartier al orașului, ca să le citească din Biblie și să cânte.

Când zilele s-au scurtat și se întuneca repede, soției doctorului nu-i erau deloc pe plac aceste drumuri făcute pe întuneric, și trimitea mereu pe unul dintre băieți ca s-o aducă acasă pe fiica ei adoptivă. Fiecare dintre ei făcea bucuros pe cavalerul, și nici chiar Bernhard nu putea nega că aceste drumuri îi produceau bucurie.

„Băieți, cine o aduce astăzi pe Hildi?” a întrebat mama în sufragerie.

„Eu, eu, eu”, au răsunat în același timp șase glasuri de copii, căci chiar și Hans și Franz obișnuiau să solicite acest serviciu.

„Este imposibil să mergeți toți”, a răspuns mama. „Bernhard, du-te tu astăzi, Liesel mi-a zis că situația din oraș nu e prea sigură, căci centrul e plin de greviști, și pe străzi sunt mulți oameni beți”.

Bernhard sărise deja în picioare, apoi și-a luat repede șapca din cuier și s-a dus cât de repede putea pe străduța binecunoscută. Un sentiment ciudat de neliniște îl îmboldea să meargă înainte.

Pe străzi umblau tot felul de muncitori. La capătul străduței a văzut un bețiv care se îndrepta clătinându-se drept spre casa unde mergea și el. Era oare bătrânul Müller? Cum era pe înserate, nu-l putea recunoaște, dar a fost din nou cuprins de un simțământ nelămurit de neliniște, și acesta l-a făcut să se

grăbească pe urmele siluetei care se clătina.

Când a ajuns în dreptul casei, silueta dispăruse deja. Dinspre coridor venea un miros urât. A început să urce din două în două treptele scării înguste... și a auzit deodată o voce binecunoscută cântând: „*Sunt un copil al Regelui, sunt un copil al Regelui, tân Iisus, Salvatorul, un copil al Regelui...*” „Hildi!” a strigat el. Atunci a auzit o altă voce spunând: „Aș vrea și eu să fiu un copil al

Regelui dacă aș putea, dar...”

Deodată s-a auzit din cămăruță o înjurătură groaznică. Bernhard a deschis brusc ușa scundă... exact la timp pentru a fi martorul unei scene înfiorătoare.

Bătrânul bețiv tocmai arunca furios un scăunel în direcția fiicei lui, s-a auzit un strigăt de durere, și... nu fiica bețivului, ci făptura gingașă a lui Hildi zăcea însângărată pe dușumea.

S-a auzit un al doilea strigăt, de data aceasta de pe buzele lui Bernhard, care se credea aproape de nebunie. L-a dat cu pumnii la o parte pe bătrânul bețiv. Cuprins de o teamă inexprimabilă, a îngenuncheat lângă Hildi, a înfășurat repede batista în jurul brațului ei însângărat, i-a luat capul pe genunchii lui, i-a privit neliniștit fruntea albă și pleoapele închise, strigând și implorând mereu: „Trezește-te, Hildi, trezește-te! Trebuie să trăiești, trebuie să te uiți la mine!”

Dar ochii ei au rămas închiși, capul ei cu fața albă ca zăpada stătea în mână lui, și în ciuda faptului că trupul ei zvâcnea, ea părea să-și fi pierdut complet cunoștința.

Bernhard s-a întors cu fața palidă ca moartea, plin de disperare spre bătrân.

„Ce-ați făcut?” a spus el cu voce slabă. „Uitați-vă numai ce-ați făcut!”

Bătrânul părea să se fi trezit brusc din beție. „N-am vrut”, a murmurat el, „pe Maria mea voiam s-o lovesc!”

„Hildi m-a ocrotit, și acum moare în locul meu!” s-a jeliut biata fată și s-a aruncat pe dușumea lângă Hildi. „Oh, oare de ce a trebuit să sară în fața mea?”

„Aduceți apă!” a ordonat Bernhard scurt.

Dar bețivul părea să-și fi pierdut mințile și să nu mai audă nimic. Bernhard și-a dat seama că nu-i mai rămăsese altceva decât să transporte cât mai repede acasă corpul lipsit de viață al lui Hildi.

A ridicat-o cu atenție în brațe și a pășit spre ușa pe care i-a deschis-o bătrânul fără să scoată un cuvânt.

Bernhard a coborât atent scara îngustă cu povara prețioasă în brațe și apoi s-a grăbit să ajungă cât de repede posibil spre casa părintească. Din fericire, povara nu era prea grea, căci Hildi slăbise mult în ultimul timp. Bernhard n-a simțit nicio clipă că-l părăsesc puterile până ce n-a pus făptura mică și însângерată pe canapeaua din camera de primire a tatălui său. De abia acolo s-a prăbușit epuizat.

Ziua aceea a fost plină de teamă, o zi pe care nimeni din casa doctorului n-a putut s-o uite vreodată. Ce du-te-vino a început! Ce spaimă pe biata mamă, și ce plânși erau Hans și Walter! Liesel și Adela căutau să-i dezbrace brațul rănit, în timp ce mama îi pregătea un pat. Klemens, mâna dreaptă a tatălui în cazuri de accident, aducea apă, vată și pansamente. Arnold se dusesse la Leni ca să-i relateze ceea ce se întâmplase.

Paul plecase imediat ca să-l aducă pe tatăl lui de la spital, unde se afla totdeauna la această oră, și în scurt timp acesta stătea la căpătâiul fetei încă tot inconștientă și întrebuința toate metodele care-i stăteau la dispoziție ca s-o readucă la viață. Examinarea brațului rănit a fost mijlocul care a avut succes în final. Durerea arzătoare a trezit-o din leșin și... cu un geamăt, Hildi a deschis ochii.

Acum, doctorul i-a trimis afară din cameră pe toți cei

prezenți, cu excepția mamei, care stătea gata să-l ajute, apoi a examinat cu atenție tot corpul fetei și a pus cu grijă un pansament în jurul brațului rănit.

Hildi a căzut din nou în leșin. Lui Arnold și Leni, care stăteau afară lângă ușă și țineau alternativ urechea lipită de broască, li s-a făcut frică de liniștea mormântală care domnea în cameră.

„A murit?” au șoptit amândoi cu teamă nespusă când a ieșit mama din cameră.

„Nu, copii, Hildi trăiește”, a răspuns aceasta, îmbrățișându-i pe copii cu neobișnuită tandrețe.

Ea s-a dus în sufragerie ca să ducă vestea bună și celorlalți. Dar Leni și Arnold, mă bucuria lor, jubilau: „Hildi a noastră trăiește... Hildi a noastră se va face iarăși bine!”

Da, ea trăia, dar ce subțire era firul de care atârna viața tânără! Ochii ei au rămas curând mai multă vreme deschiși, iar pe fața plăcută a apărut zâmbetul ei obișnuit, dar slăbiciunea era prea mare. Vorbirea, ba chiar și respirația au devenit grele pentru Hildi, și fiecare mișcare îi provoca cele mai chinuitoare dureri. Parcă n-ar fi existat niciun locșor în partea superioară a corpului, mai ales partea grav rănită, care să fi rămas nevătămat și fără dureri.

„Nu face nimic, pot să rezist încă bine”, o mângâia tot mereu vocea slabă pe Leni când ea voia să plângă din cauza durerilor mari ale prietenei iubite.

Doctorul pășea foarte grav încoace și încolo, și odată a adus și un alt medic. Au consultat-o încă o dată amândoi în mod temeinic, și după ce s-au sfătuit mai târziu în dreptul uneia dintre ferestrele sufrageriei, Arnold, care tocmai se afla pe verandă, l-a auzit pe doctorul străin zicând: „Cred că aveți dreptate, brațul este pierdut fără scăpare, cu cât îl îndepărtăm mai repede, cu atât e mai bine”.

„Scăunelul a lovit-o cu toată puterea”, a răspuns tatăl trist, „și ceea ce este mai rău, nu numai brațul, ci toată partea de sus a corpului. Trei coaste sunt rupte, iar plămânul drept este așa de strivit, încât este complet paralizat. Toată partea stângă a fost afectată în așa măsură de lovitură, încât nici inima, nici plămânii nu mai funcționează normal”.

„Iar copilul este foarte gingaș”, a zis îngrijorat medicul străin.

„Dar el a fost totdeauna sănătos, toate organele lui au fost mereu viguroase...”

Arnold nu mai asculta de mult. Încă de la prima propoziție s-a grăbit să ajungă în camera bolnavei, unde Adela veghea lângă patul lui Hildi, și a strigat plin de spaimă: „Hildi, Hildi, doctorul străin vrea să-ți taie brațul, nu e groaznic lucrul acesta?”

Sângele s-a suit în valuri succesive în obrajii palizi ai bolnavei. În ochii ei larg deschiși se putea citi o durere nespusă.

— De teamă și spaimă, Adela și-a uitat propria infirmitate și slăbiciune și, trăgându-l după ea pe Arnold, s-a dus repede la ușă și a strigat tare pe coridor: „Unchiule, unchiule, vino repede!”

El a apărut imediat și, după câteva secunde, se afla lângă patul lui Hildi, punându-și liniștitor mâna răcoroasă pe fruntea arzătoare a fetei.

Hildi s-a uitat plină de teamă la el. „Nu-i așa că nu dai voie să se întâmple așa ceva? Ah, te rog, promite-mi că nu-i vei da voie”, l-a implorat ea. „Nu-l lăsa pe omul acesta să vină la mine, să nu mă atingă. Nu-i așa că rămâi lângă mine? Nu-i dai voie să-mi taie brațul, nu-i așa?”

Doctorul s-a așezat lângă Hildi și i-a luat mâna. „Mai întâi să te liniștești”, a zis el prietenos, „rămân lângă tine, și fără voia mea nu se va întâmpla nimic”.

El a rămas lângă ea foarte liniștit, mângâindu-i foarte încet mâna sănătoasă. Treptat, agitația a început să se potolească, sângele i-a dispărut din obraji, și Hildi a devenit mai liniștită. „Ar fi fost prea groaznic dacă ar fi trebuit să-mi pierd brațul”, a spus Hildi după o vreme. „Și chiar cel drept! Gândește-te, niciodată n-aș mai fi putut face ceva fără să fiu ajutată”.

„Poate că Domnul are acum o altă lucrare pentru tine decât lucrul de mâină”, a spus prietenos doctorul, „să nu ne împotrivim să facem tocmai lucrarea pe care o cere din partea noastră, nu-i așa?”

Teama s-a reîntors în ochii lui Hildi. „Ce cere El de la mine?” a șoptit ea, respirând greu.

„Nu trebuie să te neliniștești, draga mea”, a spus iubitor doctorul; „tu știi că însărcinările pe care ni le dă El sunt totdeauna foarte prețioase. A cerut El vreodată ceva rău de la tine?”

Hildi s-a uitat zâmbind la el. „Nu, niciodată!” a zis ea.

„Vezi? Nici nu poate să-ți ceară așa ceva. Chiar dacă ți-ar cere acum să-l dăruiești brațul drept, cred că are o intenție deosebită cu tine...”

„Care?” a întrebat ea abia audibil.

„Cred că vrea să vadă cât îl iubești, și eu cred că vrea ca și alții să vadă lucrul acesta. Vezi tu, a spune doar: „Îl iubesc” nu este de-ajuns pentru toți oamenii, unii vor să și vadă dovada acestui lucru”.

Hildi stătea foarte liniștită și a închis ochii. Odată, i s-a părut doctorului că face încercarea de a-și împreună mâinile. Atunci el a îngenuncheat lângă pat și L-a rugat pe Domnul să dea tinerei Sale discipole puterea și bucuria de a asculta de voia Sa.

După ce s-a rugat, el a auzit-o spunând încet: „Doamne Iisuse, îți mulțumesc că pot să-ți arăt ce mult Te iubesc”, și când

el s-a ridicat de pe genunchi și s-a uitat la Hildi, pe fața ei era un zâmbet luminos, iar ochii căprui se uitau recunoscători la el.

El a sărutat-o pe frunte și a zis: „Nu-i așa că azi după-amiază vom lăsa, dacă trebuie, să se taie brațul?”

Hildi a dat din cap și l-a rugat un singur lucru: „Totuși, numai dumneata vei face operația, nu-i așa?”

„Sigur că da”, a promis el, „nu-l las pe copilul meu pe mâna altcuiva”.

Acum amândoi erau foarte liniștiți, și în scurtă vreme Hildi adormea senină. În fundul camerei însă s-a auzit dintr-odată un hohot de plâns înăbușit, și când doctorul s-a întors și s-a uitat într-acolo, a descoperit pe un scaun în colț o siluetă înaltă și robustă care își pusese brațele pe masă și-și ținea capul blond deasupra lor. Persoana tremura din cauza hohotelor de plâns înăbușit.

„Bernhard!” i-a trecut doctorului prin minte, dar a împreunat mâinile în tăcere: „Doamne, ajută-l pe băiatul meu!”

Operația a decurs cu bine, mădularul bolnav, care periclita viața bolnavei, fusese îndepărtat, și mica pacientă nu se simțea mai rău din cauza aceasta. Dar oare se găsea ea în afara oricărui pericol?

Locatarii adulți ai casei își puneau această întrebare de o sută de ori pe zi. Dacă ascultau respirația dificilă și luau pulsul slab și neregulat, nu puteau să nege că viața dragei lor atârna de un fir nespun de subțire. Nici copiilor nu li s-ar fi părut ceva inimaginabil ca cineva care are o față atât de palidă și ochi atât de mari, și care nici măcar nu se poate întoarce singur în pat, să se însănătoșească și să poată sări din nou încoace și încolo ca ceilalți oameni.

Puterile o lăsau vizibil, iar durerile ajungeau adesea să fie insuportabile, astfel că bietul copil, în ciuda tuturor eforturilor pe care le depunea, nu se putea opri să nu strige tare. Odată criza

trecută, ea stătea acolo liniștită și senină, având un zâmbet draguț pentru fiecare, un cuvânt de mulțumire pentru orice serviciu cât de mic din partea cuiva, și în felul ei era ca totdeauna raza de soare a casei.

Ordinul respectat cu atâta strictețe la început de a fi doar câte unul împreună cu Hildi a ajuns pe neobservate să fie dat uitării. Chiar și cei mai mici erau lăsați acum deseori să meargă la ea, deoarece părea că nimic din exterior n-o putea tulbura sau neliniști pe Hildi; dimpotrivă, taifasul o înveselea pe bolnavă.

Dacă o neliniștea ceva pe Hildi, atunci aceasta venea din interior.

„Îmi pare așa de rău că trebuie să strig de atâtea ori”, a spus odată bolnava lui Klemens și Bernhard, care își făceau temele în camera ei. „Știi că vă deranjează, și n-ar trebui să strig; ce să fac împotriva acestui lucru?”

„Nu vorbi așa, Hildi”, a zis Bernhard, „tu ești cea mai curajoasă fată din lume! Ești o eroină!”

Ea s-a uitat grav la el. „Ah, nu, Bernhard, nu sunt cu adevărat o eroină. Gândește-te numai la istoria aceea cu traducerea! O, ce puțin curajos m-am purtat atunci! Mi-e groaznic de rușine că m-am lăsat așa de deprimată de lucrul acesta!”

„Dar trebuie să fie foarte rău să fii considerată de profesori și de elevi ca o înșelătoare!” a strigat Bernhard.

„Da, nu este frumos”, a recunoscut Hildi, „și a durat foarte mult până am înțeles că în ochii lui Dumnezeu acesta este totuși doar un fleac. De o sută de ori mi-am spus versul: „Ce e mic să ni se pară mic, și ce e mare să ni se pară mare”, și până la urmă l-am înțeles. În cer nu-mi va face niciun rău faptul că aici pe pământ cineva m-a considerat sau nu o înșelătoare”.

„Despre ce vorbiți voi de fapt?” a întrebat Klemens, care nu auzise niciodată despre istoria cu traducerea.

Bernhard i-a relatat-o.

Klemens asculta cu groază crescândă. „Ce-am făcut!” a strigat el în final. „Hildi, poți să mă ierți? Eu sunt de vină pentru toată nenorocirea!”

„Tu?” a întrebat ea cu un zâmbet fericit. „O, Klemens, ce bucuroasă sunt!”

„Dar cât trebuie să fi suferit!” a spus el trist. „Îmi amintesc încă bine cum te-a strigat Franz să te duci la protejata ta, Maria Müller. Eu tocmai intram în chioșcul în care îți lăsaseși deschis caietul de franceză. Când ți-am văzut greșelile din traducere, le-am corectat imitându-ți scrisul, fără să bănuiesc ce chinuri îți voi pregăti cu aceasta.

— Te rog, iartă-mă, Hildi!”

Ea se uita la el cu ochi strălucitori. „O, Klemens, eu îți mulțumesc de o mie de ori; de acum niciun om nu se va mai gândi că am vrut să înșel. Ce fericită sunt!”

De mulțumire și fericire, ea a vrut să se ridice în capul oaselor și să-i dea mâna, dar făcând lucrul acesta n-a mai fost în poziția aceea în care se simțea bine și a recăzut pe perne cu un țipăt de durere.

Klemens s-a aplecat peste Hildi și a adus-o din nou cu o mână iscusită într-o poziție în care era lipsită de dureri. Când s-a ridicat din nou, Bernhard dispăruse din cameră.

„Bietul Bernhard”, a zis el. „Cred că va trece prin vremuri grele în lăuntrul lui, îmi pare așa de rău pentru el”.

„Arată foarte nefericit”, a spus Hildi gânditoare. „Trebuie să ne rugăm mult pentru el, nu-i așa?”

Klemens a dat din cap. După un răstimp, a spus: „Ai observat, Hildi, ce schimbare s-a produs în Leni?”

„Leni este totdeauna foarte drăguță”, a zis ea cu căldură.

„Da, dar ar trebui s-o vezi în relațiile cu tatăl ei. Dragostea ei pentru el este fără margini, și ea îi arată lucrul acesta în orice

fel posibil. El a întrebat-o deunăzi pe Leni de unde vine faptul că este altfel ca mai înainte, și atunci ea i-a zis: „Aceasta vine din faptul că aş vrea să fiu un copil al Regelui”, și apoi i-a povestit despre Regele Iisus, și ia gândește-te numai, acum citesc împreună Biblia. El vine și aici și vorbește cu tăticu”.

În această clipă a intrat doctorul.

„Ce face draga mea copilă?” a întrebat el prietenos, așezându-se lângă Hildi.

Bolnava s-a uitat recunoscătoare la el. Ochilor ei luminoși nu le-a scăpat faptul că din fiecare trăsătură a doctorului vorbea o emoție profundă, așa de bine se pricepea ea să citească fizionomia cuiva. „S-a întâmplat ceva?” a întrebat Hildi cu teamă. „Da”, a zis el răsufând adânc, „s-a întâmplat o minune, o minune mare a lui Dumnezeu!”

El a scos din buzunar o cărticică roșie, a răsfoit puțin în ea și a pus-o deschisă pe plapuma lui Hildi.

„Ți-o trimite Bernhard”, a zis el; „e o carte de cântări, în ultimul timp s-a ocupat mult de ea. Aici a subliniat o strofă și te roagă s-o citești”. Hildi a citit:

„Înainte Regelui inimii mele mă închin și Îi aduc un dar; chiar de e sărac și e puțin, știu că Se bucură de el. Darul e propria mea voință, pe ea o dau la moarte, astfel ca să mă umple voia Ta, Doamne, Dumnezeu”.

Citind aceste cuvinte, o roșeață fină a urcat în obrajii slăbiți ai lui Hildi și, pe neașteptate, pe față au început să-i curgă lacrimi.

„O, ce frumos este lucrul acesta!” a zis ea privind în sus, și din vocea ei străbătea bucuria.

„Este darul cel mai prețios pe care mi-l putea da Dumnezeu în clipa de față”, a răspuns el adânc mișcat. „Să mulțumim împreună Domnului pentru aceasta”.

Seara, el a relatat mamei ce se petrecuse cu Bernhard.

„Probabil că de mult se dădea o luptă în lăuntrul lui”, a zis doctorul, „cred că de la venirea lui Hildi în casa noastră. Ea a exercitat de la început o influență ciudată asupra lui; el a înțeles foarte curând că ea se află pe calea cea bună, dar el nu. Nu numai că mândria lui nu voia să recunoască lucrul acesta, dar s-a și împotrivit adevărului cât a putut. Astăzi însă s-a prăbușit complet. Încă n-am mai văzut pe nimeni așa de total zdrobit. După părerea mea, descoperirea că Hildi, pe care tare ar fi vrut s-o considere o înșelătoare și o ipocrită, a îndurat cu atâta umilință, ba chiar cu bucurie falsa bănuială, a fost ultima picătură care a făcut ca inima lui împietrită să se topească. Sunt cel mai ticălos om de pe pământ”, spunea el tot mereu, „o, tăticule, ce să fac? Ce să fac?” L-a mai costat încă luptă aprigă până ce s-a hotărât în final să depună la picioarele lui Iisus toată povara sa de păcate și pe sine însuși, și să se lase curățit de El”.

„Ce bine că a venit imediat la tine cu problema lui”, a zis mama plină de adâncă recunoștință.

„Se chinuise destul singur, dar acum este și el un copil al lui Dumnezeu. El și-a dat morții cu toată seriozitatea propria voință, și de acum înainte trebuie să-l ajutăm să fie vigilent”.

Amândoi au tăcut o vreme. Apoi mama a spus: „Ce voia astăzi bătrânul Müller de la tine?”

„Ah, bietul om voia așa de mult s-o vadă pe Hildi! Este atât de zguduit din cauza nenorocirii pe care a produs-o, încât e zdrobit cu desăvârșire. L-am lăsat să se uite pe ușa întredeschisă în camera lui Hildi; pacea minunată care se află pe fața ei a părut să facă o impresie profundă asupra lui. Cred că omul nu mai pune niciodată în gură o picătură de alcool”.

„Și eu am învățat ceva în aceste zile”, a spus mama după o pauză. „M-am tot gândit la una din strofele iubite ale lui Hildi: *„Zi, luminezi tu pentru Iisus, astfel ca lumina Sa sfântă să lumineze bezna altora, să strălucească-n noaptea lor?”*

Era greșit din partea mea să mă autosugestionez mereu că nu am timp pentru aceasta. De când a venit Hildi în casa noastră a dovedit neîncetat că, în ciuda multelor treburi și ocupații, poți și trebuie să arăți dacă ești al Domnului sau nu. Fără îndoială că de acum nu voi mai putea spune sau gândi că nu am timp să-i conduc la Domnul pe copiii mei”.

Zilele treceau încet. Fiecare dintre ele lua cu sine câte o bucățică din vigoarea lui Hildi.

Adela și mama priveau cu îngrijorare rețeaua vasculară fină care se vedea pe tâmpla ei, iar tatăl asculta adesea plămânii ei care lucrau anevoios.

„Aproape că pot vedea prin mâna ta, Hildi”, a zis Hans, ținându-i spre lumină mâna mică și subțire. „De ce este așa?”

„Pentru că mă duc curând la Salvatorul meu”, a zis bolnava zâmbind.

„În cer?” a întrebat el mirat. „Te bucuri de asta?”

O lumină a trecut peste fața lui Hildi. „Da, foarte mult”, a spus ea. „Cu siguranță că nu mai durează mult”, a adăugat ea ca o consolare.

Da, toți vedeau că sfârșitul se apropia cu pași mari, dar aveau impresia că Hildi se afla în fața unui început, că stă plină de așteptare în fața a ceva nou, mare, minunat.

Bolnava nu vorbea mult despre aceasta, dar se observa lucrul acesta în întreaga ei ființă. Îi venea greu să vorbească, dar asculta cu plăcere ceea ce vorbeau alții, și în mod deosebit era fericită atunci când citeau cu voce tare din Biblie sau cântau vreunul dintre cântecele ei iubite.

„Ah, vă rog, mai cântați-mi o dată cântecul acela cu, copilul Regelui”, i-a rugat Hildi într-o seară, după ce stătuse toată ziua tăcută.

„Te duci azi la Salvatorul tău drag?” a întrebat Walter.

„Poate”, a zis Hildi, mângâindu-i încet mânuța.

„Salută-L din partea mea”, a rugat-o micuțul, „îi trimit câteva flori”. Și el a pus două crizanteme în mâna străvezie a lui Hildi.

Bolnava i-a zâmbit prietenos, apoi a ascultat strălucind de fericire cuvintele cântecului ei preferat, pe care cei ce stăteau în jurul ei îl cântau cu inima grea:

Și chiar dacă se strică învelișul acesta pământesc, Tatăl meu e bogat, de aceea nu mă-ngrijorez. Pe mine mă așteaptă un cămin, unde sunt cei sfinți, Lăudat să fie Dumnezeu, căci sunt copilul Său regesc.

O strălucire minunată se răsfrângea din ochii larg deschiși ai lui **Hildi**.

„În Iisus, Salvatorul, un copil al Regelui”, au șoptit buzele ei palide, apoi un zvâcnet scurt i-a trecut prin tot corpul, urmat de o respirație rapidă, și sufletul eliberat a plecat spre căminul etern al Tatălui lui, Regele cerului și al pământului.

Colecția

Povestiri creștine pentru

Copii, părinți și bunici

ISBN 973 – 9228 – 73 – 9

9. Copilul regelui – Hedwig Andrae *în aceeași colecție au apărut:*

1. Sub copacul Buyu – Paul White

2. Rodney

3. Mariana – Allegra McBirney

4. Salvatorul – Allegra McBirney

5. Regele fără umbră – R.C. Sproul

6. Batista albă – Patricia St. John

7. Copiii din parc – Jennifer Rees

8. Prea târziu

Editura & 2L Agape